GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

Construcció de país i reivindicació.

Opinió | 14/01/2009 | 10:21

En la història del catalanisme polític hi ha com a mínim dos exemples ben clars d'aquesta doble vessant.

La setmana passada vaig dir en aquesta pàgina del Girona Notícies que en la nova etapa que s'iniciarà en la política catalana (cara endins i cara enfora) un cop acabat el procés de l'Estatut –és a dir, un cop definit el finançament i fet el pronunciament del Tribunal Constitucional– una primera condició de la represa que caldrà dur a terme serà la seriositat. Serà bandejar el que en la política catalana hi ha hagut i hi ha de fabulació, de tacticisme, de superficialitat, d'aparença i substituir-ho per realisme, acció a mitjà i llarg termini, pensament sòlid i elaborat i consistència.

I també caldrà una altra cosa: recuperar, com a motor principal de l'acció i de la vocació polítiques, la voluntat de construir sistemàticament el país, el nostre país, Catalunya, més que no pas ocupar el poder. És a dir, caldrà recuperar la millor manera de fer política, i sacrificar la brillantor a l'eficàcia, l'espectacle a l'autenticitat. Perquè només així es podrà recuperar el prestigi i la credibilitat dels polítics. I només així es podrà fer feina ben feta.

Això no vol dir que d'ara endavant Catalunya hagi de renunciar a la reivindicació. És més, no hi podrà renunciar, perquè és molt probable que el resultat final de tot el procés estatutari no sigui satisfactori. I que algunes de les nostres reivindicacions bàsiques s'hagin de seguir mantenint. Però la història del nacionalisme català ens fa veure que sempre ha tingut dos components, la reivindicació política i la construcció del país. La construcció institucional, en primer lloc, i dels elements bàsics del ser i del fer del país, les eines. I això en tots els àmbits, des de l'economia a la cultura, i a les estructures i els mecanismes socials.

Ben entès que sempre i en tot moment la política és imprescindible. Tots els moviments intel•lectuals, artístics, de sensibilització ciutadana, de reforma social quedin coixos si no desemboquen en la política. Però la política pot ser posada al servei d'un objectiu de consolidació i creixement intern o d'una projecció exterior principalment de caràcter reivindicatiu; tots dos necessaris. Tant en un cas com en l'altre no podrem evitar la confrontació. Però l'accent serà diferent.

En la història del catalanisme polític hi ha com a mínim dos exemples ben clars d'aquesta doble vessant. Tant Prat de la Riba com Macià varen aconseguir, a través d'una política de reivindicació, unes institucions i un marc polític limitats, però que representaven tots els catalans i que els feien sentir capaços d'autogovernar-se. I ho varen fer. Amb limitacions, però amb prou entitat perquè el país anés endavant, i crear consciència i gruix de país. Amb sentit cívic i patriòtic. I amb reforçament de l'autoestima. No és que el catalanisme, ni el d'en Prat ni el d'en Macià, renunciés a objectius més ambiciosos. Ni que consideressin que se'ns havia de fer justícia. I varen seguir reivindicant. Però en aquell moment el mot d'ordre va ser un bon i seriós govern –una bona governança que es diria ara–, un enfortiment del sentiment i de la consistència i un projecte col•lectiu ambiciós i modern.

Repetim-ho: això requereix que la política catalana estigui impregnada de seriositat. I ja hem explicat què és seriositat. Però no d'una seriositat desangelada i de manual. Sinó forta de convicció i amb càrrega emocional. Enquadrada en un discurs capaç de donar a tota l'acció –de

la més modesta a la més important– sentit, relleu i espurna d'il•lusió. Que recuperem una sensació general que estem fent un país. Això ve a ser com un culte cívic a la col•lectivitat. De fet, això és l'autèntic patriotisme.

Això ha d'impregnar tota la nostra societat.També i sobretot –com ja hem dit– la política.

Autor: Jordi_P
Jordi_P

https://gironanoticies.com/noticia/10736-construccio-de-pais-i-reivindicacio.htm